

faa uhyre Værbi, vil Den, der bestemmer sig til at anskaffe et saadant Kunstværk, i alt Fald hyderlig sjelden betænke sig paa den lidt større Udgift, som det kan medføre at henvende sig til selve Kunstneren fremfor til en Anden. Den, der virkelig har Sands for at anskaffe sig et saadant Kunstarbeide, vil i Reglen ogsaa vide, at, hvormeget en Anden end kan gjengive af et Kunstarbeide, og hvor nær han end kan komme det, saa er der altid en sidste Haand, at lægge paa Værket, som kun Kunstneren selv kan lægge, og som giver Værket dets ophøiede Betydning. Derfor vil Den, der ønsker at anskaffe sig et Kunstværk, netop i et saadant Tilfælde, hvor han har sat sig i uhyre Bekostning for at faae Materialet, ikke lettelig henvende sig til Andre end Kunstneren selv. Hvad iøvrigt selve Sagen angaaer, skal jeg bemærke, at det jo vistnok nu staaer temmelig fast og synes indbrømmet fra alle Sider, at § 1 er meget upraktisk, og at den ikke vil faae nogen synderlig Anvendelse. Den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 5te Valgkreds (Eckardt) gjorde rigtignok, skjøndt han dog ogsaa tildeels indbrømmede det, nogle Indvendiger. Han meente nemlig, at Bevisthyrden i saadanne Tilfælde, som omhandles i Paragrafen, vilde hvile paa Eftergjøveren. Dette troer jeg paa ingen Maade kan indbrømmes; jeg troer netop, at Den, der vil paaflage et saadant Arbeide, maa bevise, at det oprindeligt havde været Hensigten at ville sælge Gjengivelsen. Naar den ærede Rigsdagsmand meente, at den Paagældende i saa Henseende vilde kunne vente en naturlig Hjælp hos Eieren, da vil det i de fleste Tilfælde stille sig omvendt; hvis der virkelig skulde opstaae et saadant Forhold, vil dette netop stee ved Eierens Hjælp, og der vil ikke fra den Side kunne ventes nogen Hjælp. At Strafbarheden ganske vist, som den høitærede Indenrigsminister bemærkede, i Reglen berøer paa Godtgjørelsen af et indre Moment, er ganske sikkert, men Spørgsmaalet er, om det indre Moment kan ventes at blive oplyst i Tilfælde af denne Art. Naar den ærede Rigsdagsmand for Bræstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) bemærkede, at den eneste Grund til at forkaste Paragrafen, som Udvalget havde anført, var den, at Bestemmelsen ikke vilde kunne lade sig

praktisk gennemføre, saa er dette iøvrigt ikke ganske rigtigt; det er tværtimod, navnlig i den tidligere Betænkning fremhævet, at Bestemmelsen i Paragrafen virkelig i mange Tilfælde vilde være en Beskyttelse af Kunstneren til Glæde for Kunsten. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) anførte iøvrigt en Grund, der jo ganske vist ogsaa for mig vil være væsentlig, nemlig Hensynet til Landsthinget. Jeg har allerede i mit første Foredrag urgeret, hvormeget jeg nærer Ønsket om, at Loven kunde gaae i et igjennem Thingene; uden at skulle vandre frem og tilbage, og jeg skal kun tilføie, at der selvfølgelig heller ikke fra min Side kan være Noget at erindre imod, om man kunde finde en Mellemvei, hvorpaa Alle kunde enes, men som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) bemærkede, var der for Udvalget ingen anden Vej at gaae end at stille Forslag om, at § 1 skulde udgaae, for at Thinget kunde faae Leilighed til at stemme derover. Naar den høitærede Indenrigsminister anførte, at det ikke var klart, hvorledes man havde tænkt sig, at man skulde lade Fotografer tilflyde Beskyttelse, hvis man ikke vilde vedtage § 3 2det Stykke, skal jeg bemærke, at Udvalget har tænkt sig, at det i enkelte Tilfælde vilde være muligt for Indenrigsministeren at give en saadan Beskyttelse, paa lignende Maade som ved Patenten.

H. Hage: Den ærede Ordfører har allerede svaret den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning): Kunstneren lægger den sidste Haand paa Værket; naar det udføres i Marmor, og jeg behøver derfor ikke videre at udtale mig. Kunstneren kan godt bruge Clever til den største Deel af Arbeidet, men det er den sidste Haand, der skal lægges paa Værket, det kommer an paa. Iøvrigt veed det ærede Medlem overmaade godt, at, naar vi f. Ex. havde et Arbeide af Thorvaldsen, og der var Tale om at udføre det i Marmor, saa kunde der ikke være Tale om, at Thorvaldsen vilde have udført det i Marmor for en Priis, der paa nogen Maade var lig den, en yngre ubekjendt Kunstner kunde lade sig nøie med.